

τούς τε καὶ τὰ ῥωμαϊκὰ καθ' ὅλου πράγματα· ἀπόδειξις δὲ ἔτι καὶ πρῶτος ὑπατος εἶχεν ὀνομασθῆναι πρὶν ἢ γείνην αὐτοκράτωρ.

Κατὰ μίμησιν πλέον τῶν ἀνωτέρω, προσέλαβον τὸν τοιοῦτον τίτλον καὶ ὅσοι ἄλλοι ἡγεμόνες ἐμνημονεύθησαν ἐν ἀρχῇ τῆς μικρᾶς ταύτης πραγματείας. Καὶ ἡ μὲν Βραζιλία τῷ 1500 ὑπὸ Πορτογάλλου ἀνακαλυφθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων τῷ 1654 μετὰ πολλὰς περιπετείας ἀνακτηθεῖσα ἀνήκεν ἀνεκαθεν εἰς τὸ στέμμα τῆς Πορτογαλλίας, καὶ ἐκαλοῦντο μάλιστα οἱ βασιλεῖς τῆς χώρας ἐκείνης, οἱ ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Βραγαντίας, βασιλεῖς τῆς Πορτογαλλίας καὶ τῆς Βραζιλίας. Ἐκβληθεῖσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῷ 1807 ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ἐκ τῆς Εὐρώπης, κατέφυγεν αὕτη εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ κράτους, τὴν Βραζιλίαν, ἀλλ' ὅτε τῷ 1821 ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ Βραζιλία, μετὰ πολλὰ γεγονότα, ὧν ἡ ἐξιστόρησις δὲν ἔχει τόπον ἐνταῦθα, ἀνεκήρυξεν αὐτοκράτορα τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἡγεμονόπαιδα Πέδρον τὸν Α', πατέρα τοῦ νῦν αὐτοκράτορος.

Καὶ ἐν τῷ Μεξικῷ δὲ δις ἔγεινε προσπάθεια νὰ ἰδρυθῆναι αὐτοκρατορικὴ ἀρχή. Τῷ 1822 ὁ πρῶτος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἰσπανίας στρατηγὸς Αὐγουστίνος Ἰτουρβίδης, κηρυχθεὶς κατὰ τῆς Ἰσπανικῆς ἐν τῷ Μεξικῷ κυριαρχίας καὶ κατανικήσας τὸν Ἰσπανὸν ἀντιβασιλέα, ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος ὑπὸ τὸ ὄνομα Αὐγουστίνος ὁ Α'. Ἄλλ' ἡ αὐτοκρατορία του δὲν διήρκεσε πολὺν χρόνον· ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς τῷ 1823 κατέφυγεν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐκεῖθεν δὲ πλεύσας καὶ πάλιν εἰς τὸ Μεξικὸν συνελήφθη καὶ ἐτουφεκίσθη τῷ 1824 ἐν Σάν-Αντωνίω δὲ Παδίλλα. Ἀπηλλάγη οὐδὲν ἤττον τὸ Μεξικὸν τῆς κυριαρχίας τῶν Ἰσπανῶν καὶ συνετάχθη εἰς δημοκρατίαν ὁμοσπονδιακὴν, ἀλλ' ἐπέπρωτο καὶ ἄλλος νὰ πάθῃ ὅ,τι ὁ Ἰτουρβίδης. Εἶνε γνωστὰ τὰ κατὰ τὸν ἀτυχῆ ἀρχιδούκα Μαξιμιλιανόν, ὃν ἠθέλησεν ὁ Ναπολέων ὁ Γ' νὰ ἐπιβάλλῃ ὡς αὐτοκράτορα τοῖς Μεξικανοῖς.

Ὁ δὲ τῶν Ὁθωμανῶν αὐτοκράτωρ ἐκλήθη οὕτω, ὡς ἐλέγομεν ἐν ἀρχῇ, διότι τρόπον τινα ἐθεωρήθη τὸ ἀξίωμα του ὡς τι ἀντίστοιχον πρὸς τὸ αὐτοκρατορικόν. Τὸ αὐτὸ ῥητέον καὶ περὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μαρδούου.

Σ. Κ. Σ.

Ῥωμαῖος ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῶν φίλων ὅτι τὴν σὺφρονα αὐτοῦ γυναῖκα καὶ πλουσίαν καὶ ὠραίαν ἀπέπεμψε, προτείνας αὐτοῖς τὸ ὑπόδημα, εἶπε· « Καὶ τοῦτο εἶνε ὠραῖον καὶ καινουργές, ἀλλ' οὐδεὶς γνωρίζει ποῦ μὲ στενοχωρεῖ. »

ΤΟ ΜΗΛΟΝ

[Κατὰ μίμησιν τοῦ Théodore de Banville]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μόνη.)

Λοιπὸν μ' ἐξεφορτώθηκε καὶ μοναχὴ μου μένω.

(Σφίγγουσα περιπαθῶς τὸ μῆλον ἐπὶ τοῦ στήθους.)

Γιὰ ἔλα τώρα, μῆλό μου, μικρὸ, χαριτωμένο. . .

Τί μωροδιά! Ἐαρρεῖ κανεὶς πῶς σάν τὴν ἀναπνεύση Κάνει φτερούγια καὶ πετᾷ—

(Μετὰ μικρὰν σκέψιν.) Ποιὸς ἔξει καὶ τί γεῦσι
Θεὲ νάχη! —"Αχ, πῶς ἤθελα μιὰν ἀκρὴ νὰ δαγκάσω!

(Φερει τὸ μῆλον πρὸς τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἀποσύρει πάλιν βιαίως.)
Κι' ὁ ὄρκος μου; — Ἐκόντεψα τὸν ὄρκο νὰ ἐσχάσω.

(Ὀλιθερῶς στενάζουσα.)

Θὰ εἶν' ἀφράτο, ὀλόδροσο, γλυκὸ γλυκὸ σάν μέλι.

(Μετ' ἀποφάσεως.)

Κι' ἂν εἶνε; τόχα τί μ' αὐτὸ; καθόλου δέν με μέλει.
"Α, ναί, τὸ ἀποφάσισα· ἀκέρωθ θὰ τάφήσω.
Ἄφου τὸν ὄρκο ἐκάνα, τὸν ὄρκο θὰ κρατήσω.

(Πρὸς τὸ μῆλον μετὰ στοργῆς.)

"Ἡ Ἥρα θεὲ νὰ σέ χαρῆ, θεὲ νὰ σέ φάγ' ἡ Ἥρα
Κ' ἐγὼ γιὰ σκάσι μοναχὰ 'ς τὰ χεῖρα μου σὲ πῆρα.

(Ἐγγίζουσα τὸ μῆλον εἰς τὴν ἄκραν τῶν χειλέων.)

"Αχ! μῆλο, μηλαράκι μου, μὲ τὸ γλυκὸ σου χρῶμα,
Μάγγιζεις ἔτσι καὶ θαρρῶ πῶς μου φιλεῖς τὸ στόμα.

(Ἀκρωμένη δῆθεν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.)

Θέλεις νὰ μὲ γελάσης ἔ, μὲ λόγια μαγεμμένα;
Ὅμως τοῦ κάκου· δέν περνοῦν τὰ μάγια σου 'ς
[ἔμένα.]

(Δάκνει αἰφνιδίως τὸ μῆλον.)

Τί τρέλλα! Τώρα;

(Μετ' ἀδιαφορίας.)

Θάκανα καλὰ νὰ μὴν ἀρχίσω!
Μὰ τῶρ' ἀφου τὸ δάγκασα, τί βγαίνει κι' ἂν τάφήσω;

(Καταβροχιζεῖς λαιμάργως ὀλόκληρον τὸ μῆλον.)

Καὶ ὁ Ἐρμῆς ποῦ θὰ ζητᾷ τὸ μῆλο νὰ τοῦ δώσω;

(Φιλαρέσκως μειδιῶσα.)

Αἴ, κάποιος τρόπος θαῦρεθῆ γιὰ νὰ τον ἡμερώσω.
Ἐχω τὰ δύο τὰ μάτια μου καὶ τὸ γλυκὸ μου στόμα,
Καὶ σάν δὲν φθάνουν μόν' αὐτὰ—ἐγὼ 'χω κι' ἄλλ'
[ἄκμα.]

(Μετὰ πεποισήσεως.)

Γυναῖκα πῶχει ἐμμορφία ὡσάν τὴν Ἀφροδίτη
Ὅλους τοὺς ἀνδρες ἡμπορεῖ νὰ σέρνῃ ἀπὸ τὴ μύτη.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΕΡΜΗΣ.

ΕΡΜΗΣ (εἰσερχόμενος ἀκροποδητή.)

"Α, νὰ τὴν! — Καὶ μοῦ φαίνεται κάτι μασσᾶ 'ς τὸ
[στόμα,]
Νὰ τῶφαγε τὸ μῆλό μου, ἢ μήπως τῶχη ἄκομα;
Θὰ ἰδοῦμε. . .

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἰδίᾳ.)

Τὴν κατάφερα περιφρημα τοῦ χάχα,
Ποῦ νόμιζε πῶς ἔτσι δὰ θὰ μὲ γελοῦσε τόχα.

(Ἰδοῦσα τὸν Ἑρμῆν.)

Μπα, ἦρθε;

(Πρὸς τὸν Ἑρμῆν χαριέντως.)

Κάτι γλήγορα;

ΕΡΜΗΣ (νωχελῶς).

Αἱ!..

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (τρυφερῶς)

Νᾶξερес, Ἑρμῆ μου,

Με τί ιδέαις πέρασα τὴν ὥρα μοναχῆ μου.

Μέσα ἔς αὐτὴ τὴ μοναξιά συλλογιζόμενον τόρα

Τὰ τόσα σου γλυκόλογα.

ΕΡΜΗΣ (ἔρωτοτρόπως.)

Καὶ ἦρθα μέσ' ἔς τὴν ὥρα

Νὰ πάρω τὴν συνέχεια καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ πάλι
Πῶς εἶμαι δούλος ταπεινός ἔς τρυφερά σου κάλλη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (φιλαρέσκως.)

Τὰ λές με τὴν καρδιά σου αὐτά, ἦ ἔτσι γιὰ παιγνίδια,
Ἐσ βποια γυναῖκα βρῆς ἔμπροστά τῆς τραγουδᾷς
[τὰ ἴδια;

ΕΡΜΗΣ (θερμῶς).

Μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου ἔκει βαθεῖα θαύρῃς τὴ ζω-
[γραφία σου!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (εἰρωνικῶς.)

Δὲν ἔχεις στήθη γυάλινα νὰ ἰδῶ μέσ' ἔς τὴν καρ-
[διά σου.

ΕΡΜΗΣ

"Αχ, Ἀφροδίτη σ' ἀγαπῶ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Αὐτᾶνε παραμύθια.

Μὰ γὼ τὰ τέτοια ψέμματα τὰ προτιμῶ ἀπ' ἀλήθεια.

ΕΡΜΗΣ

Σοῦ κάνω ἔρκο.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

"Ὅχι δά..."

(Χασμωμένη μετὰ προσπεποιημένου νουσταγμοῦ.)

Ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὴ βρύσι

Θὰ πᾶ νὰ γείρω μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ μ' ἀποκοιμήσῃ
Ἡ μυρωδιά ποῦ θὰ σκορποῦν τριγύρω τὰ λουλούδια
Καὶ νᾶχω γιὰ ναννούρισμα γλυκῶν πουλιῶν τρα-
[γούδια...

"Ὁρα καλὴ σου!

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ.)

Δηλαδή!—Θεὸς νὰ σ' ἐξαποστείλω

Πρὶν κἂν προφθάσῃς οὔτε γρῦ νὰ πῆς καὶ γιὰ τὸ μῆλο.

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τρυφερῶς.)

Γιὰ δόσε νὰ φιλήσω κἂν τὰ κρινοδάκτυλά σου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ὑπεροπτικῶς.)

"Α, πῆρες θάρρος, κύρ Ἑρμῆ! μὴ βιάζεσαι, γιὰ στάσου,
Κ' ἐλεημοσύνη τὰ φιλιὰ δὲν δίνω ἔς τὸν καθένα.

ΕΡΜΗΣ (ἐπιτακτικῶς).

Τότε τὸ μῆλό μου λοιπὸν νὰ δώσῃς καὶ ἔς ἐμένα!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (προσποιουμένη ἀδιαφορίαν.)

Τί;...

ΕΡΜΗΣ

Κάνεις τὴν ἀνῆξερη;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (λαμβάνουσα ἕφος προσήνης.)

Εἰς ὅλη τὴ ζωὴ μου

Κανένας δὲν μ' ἀγάπησε καθὼς ἐσὺ, Ἑρμῆ μου.

Μὰ, ἔρεεις...τρέμω...δὲν τολμῶ...

ΕΡΜΗΣ

Τὸ μῆλο δός μου πίσω!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μετὰ τρυφερᾶς μελαγχολίας.)

Αἱ, τάχα τί; κί ἂν μ' ἀγαπᾷς, κί ἂν ἴσως σ' ἀγα-
[πῆσω,

'Αἶγον καιρὸ θάμαι εὐτυχῆς—μὰ σὸν θελήσῃς πάλι

Νὰ μ' ἀρνηθῆς ἐμένανε καὶ νάγαπήσῃς ἄλλη;

'Απιστε, σὺ θεὸς νὰ πετᾷς ἔς τὴν ἀγκαλιά τὴν ξένη

Κ' ἐγὼ θὰ μένω ἔρημη καὶ παραπονεμένη.

ΕΡΜΗΣ

Κοντολογῆς καὶ γλήγορα τὸ μῆλο νὰ μοῦ δώσῃς.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μετὰ προσεποιημένης ἐκπλήξεως)

Ποῖο μῆλο;

ΕΡΜΗΣ

'Εκείνο ποῦ θέλεις γιὰ νὰ τὸ καμαρώσῃς.

(Τείνων τὴν χεῖρα.)

Δός μου το.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ὀργίλῃ.)

'Ἐ τὰ σωστὰ μίλεις καὶ μοῦ γυρεύεις πίσω

Τὸ μῆλο ποῦ σοῦ ζήτησα γιὰ...
... γιὰ νὰ τὸ χαρίσω

(Μετὰ δισταγμῶν.)

'Ἐ τὸν Ἑρωτὰ μου τὸν μικρὸ, παιγνίδι του νὰ τῶχῃ;

Μ' ἀφοῦ τὴν μιὰ φορὰ λές νὰ καὶ τόρα πάλι ὄχι,

Κί ἀφοῦ τὸ θέλεις καὶ καλά...

ΕΡΜΗΣ

Καὶ οὔτε νὰ προσμένω

"Ὁρα πολλὴ δὲν ἠμπορῶ—δός μου το νὰ πηγαίνω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μετὰ πικρίας.)

'Αφοῦ τὸ μῆλο καὶ καλά ζητᾷς με τόση βία

Κ' ἐξέχασες αἰσθήματα, καύμους καὶ φλυαρία,

Κί αὐτὰ π' ὡς τὸρ' ἀράδιαζες καὶ ζάλισης ταυτίά μου,

'Αφοῦ τὸ μῆλο προτιμᾷς ἀπὸ τὸν Ἑρωτὰ μου.

ΕΡΜΗΣ

"Α, ὄχι δά!...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (κινουμένη ἵνα ἐρευνῆ σὴ περίε.)

Τότε λοιπὸν πᾶω κ' ἐγὼ νὰ ψάξω

'Εδῶ τριγύρω ἔς τὰ κλαριά, ἔς τὰ χόρτα νὰ κυττάξω

Ποῦ τάφησα.—Μὰ πρόσεξε, καῦμενε, μὴν τολμήσῃς

'Αλλη φορὰ γιὰ ἔρωτα νὰ μοῦ ἔαναμιλήσῃς.

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ, ἀπεγνωσμένος.)

Τὴν ἔπαθα, γελάσθηκα.—Πολλάκις φοραῖς τυχαίνει!

'Ενῶ περνοῦμε γιὰ ἔυπνοι νὰ βγοῦμε γελασμένοι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ὀργίλῃ.)

Δὲν θέλω νὰ πατήσῃς πλεῖα εἰς τὸ 'δικό μου σπίτι.

Ψεῦτη καὶ λογιώτατε καὶ πρόστυχε μεσίτη!

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ κατηφῆς.)

Τὴν ἔπαθα!

(Βλέπει ἀφῆνης κατὰ γῆς τοὺς μαύρους σπόρους τοῦ

μῆλου οὗς ἀπέπτυσεν ἡ Ἀφροδίτη.)

Μπα! τ' εἶν' αὐτὰ ριγμένα δῶ ἔς τὸ χῶμα;

(Συλλέγει τοὺς σπόρους ἀτενίζων εἰρωνικῶς τὴν Ἀφροδίτην,

ἧτις ἐρευνᾷ ὄθῃεν εἰς τοὺς περίε θάμνους.)

"Α, βέβαια θεὸς νᾶπσαν ἀπὸ ὠραῖο στόμα.

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην θριαμβευτικῶς.)

Τοῦ κάκου! μὴν κουράζετε τὰ μάτιά σας, κυρία!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀνήσυχος.)

Γιατί;...

ΕΡΜΗΣ

Τὸ μῆλο πέθανε, ὅς ἀφησεν ὑγεία.

Τὰ μῆλα ζοῦν ἄλλο καιρὸ καὶ ὕστερα πεθαίνουν...

('Ἐπιδεικνύων τοὺς σπόρους ἐν τῇ ἀνοικτῇ παλάμῃ.)

Καὶ μοναχῆ ἐνθύμησι τὰ κόκκαλά τους μένον.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἔντρομος.)

'Α!.. τ' εἶν' αὐτά;

ΕΡΜΗΣ

Οἱ μάρτυρες ποῦ μαρτυροῦν καὶ λένε
Πῶς ἔφαγες τὸ μῆλό μου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἡδέως μειδιῶσα.)

Αἶ δὰ καὶ σύ, καῦμένε!

ΕΡΜΗΣ

'Α, ἔτσι!.. χώνεψες ἐσὺ τὸ μῆλο 'ς τὸ στομάχι
Καὶ δέν σε μέλει ἂν τυχόν εἰς τὴ 'δική μου βάχνη
Χίλιας ἑυλισίας ἀχώνευταις μετὸ χοντρό του ἔυλο
Θὲ νὰ μετρήσῃ ὁ γέρο Ζεὺς σάν πάω δίχως μῆλο.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (συμπαθῶς.)

'Αχ, τὸν καῦμένο τὸν 'Ερμῆ!

ΕΡΜΗΣ

'Αλλὰ ἔμπορεῖς νὰ μάθης.

'Οτι καὶ σὺ χειρότερα κ' ἂν τὸν 'Ερμῆ θὰ πάθης.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (δειλιῶς.)

Γιατί;

ΕΡΜΗΣ

Γιατί δέν κράτησες τὸν ὄρκο πῶχρεια κάνη.
'Σ τὰ μαῦρα τῆς Στυγὸς νερὰ ὠρκήσθηκες!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (παρακλητικῶς.)

'Αχ! φθάνει...

'Ερμῆ μου, χάρι σοῦ ζητῶ.

ΕΡΜΗΣ

Χάρες νὰ μὴ γυρέψης.

Γλυκὸ ἦτανε σάν τῶφαγες, ἔνυθ θὰ τὸ χωνέψης.

'Α, ἔτσι; ἤθελες λοιπὸν τὸ μῆλο νὰ σου δώσω

Καὶ ἔλα του τὰ ἔξοδα ἐγὼ νὰ τὰ πληρώσω.

Μ' αὐτὸ δέν εἶνε δίκαιο, καὶ τὸ σωστὸ νὰ 'ποῦμε:

'Αφοῦ κ' οἱ δύο μας φταίξαμε, θὲ νὰ τὰ μοιρασθοῦμε.

(Κλαυθμηρῶς.)

Θὲ νὰ μας στείλουν καὶ τοὺς δύο 'ς τὴν ἔρημη Σκυθία,

Μέσα 'ς τοὺς πάγους τοῦ Βοριᾶ αἰώνια ἔξορία.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἔνδακρυς.)

Χάρι!...

ΕΡΜΗΣ (βίγῶν καὶ τρέμων.)

Τί χιόνια!... κρύσταλλα!... καὶ παγωμένο

[χῶμα!..

Θὰ κάνω ξεπαγιάσματα εἰς ὅλο μου τὸ σῶμα.

(Πρὸς τὴν 'Αφροδίτην.)

'Ομως καὶ σὺ, κακότυχη καὶ κακομοιρασμένη,
Δέν θὰ περνᾶς ἐκεῖ ζωὴ μετὸ ρόδα ζυμωμένη.
Δέν θάχης μοσχομύριστα στρωσίδια νὰ πλαγιάζης.
Θὲ νὰ ζαρώνης 'ς τὴ φωτιά καὶ θὲ νὰ τρεμουλιάζης.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Καλύπτει περίλυπος τὴν μορφήν διὰ τῶν χειρῶν.)

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ, περιχαρῆς.)

Τῆς τὴν κατάφερα καλὴ μετὸ τέχνη καὶ μετὸ γνῶσι
Καὶ θέλοντας μὴ θέλοντας τὴ ζώνη θὰ μοῦ δώση.

'Αλήθεια δὰ δέν ἔκανα γι' αὐτὸ καὶ 'λίγο κόπο

Καὶ οὔτε τῆς ἐφέρθηκα μετὸ τόσο τίμιον τρόπο.

Μὰ τί νὰ γείνη; βλέπετε, δέν εἶνε καὶ 'ντροπή μου.

Καθέννας μετὸν τέχνην του—κ' ἐγὼ μετὸν 'δική μου.

Κ' ἂν εἶν' ἡ τέχνην μου κλεψιά, γιὰ τοῦτο δέν ξεπέφτει.

—Τὸ λέω, νά: τέτοια κλεψιά κάνει τιμὴ 'ς τὸν

[κλέφτην.

(Πρὸς τὴν 'Αφροδίτην μεγαλοφρόνως.)

Μὴν κλαῖς καὶ μὴ συγχύζεις, ὦραία μου Κυρία,

'Σ ἀφίνω καὶ τὸν ὄρκο σου καὶ τὴν ἐπιορκία.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μετὰ χαρῆς.)

'Αλήθεια;

ΕΡΜΗΣ

'Αλήθεια!—Σ' ἀγαπῶ! τρελλάινομαι γιὰ σένα.

Θὰ πάω ἐξ αἰτίας σου 'εὐ μέρη παγωμένα,

Μ' ἐγέλασες, δέν μ' ἀγαπᾶς· ἐγ' ὅμως σὲ λατρεύω.

(ἰδίᾳ πονηρῶς.)

Κατακαῦμένη, νάξερεις σάν τί σοῦ μαγειρεύω!...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (συμπαθῶς.)

Θὰ εἶμ' ἐγὼ ἡ ἀφορμὴ, ποῦ θὰ σε τιμωρήσῃ

'Ο Ζεὺς!..

ΕΡΜΗΣ

Καὶ τί μ' αὐτό; 'Αν ἴσως μετὸ ἑυλισίᾳ.

Γιὰ τῆς ἑυλισίας του νὰ σοῦ 'πῶ καθόλου δέν με

[μέλει:

'Αφοῦ τῆς τρώω γιὰ χάρι σου, θά'νε γλυκιάς σάν

[μέλι.

Μὰ κ' ἂν με στείλῃ μακρὰ 'ς τὰ χιόνια τῆς Σκυθίας.

Καὶ μέσ' 'ς τὰ βάθη τῆς πικρῆς καὶ μαύρης ἐρημίας

'Ολα καλὰ κ' ἔλα γλυκὰ θὰ φαίνωνται 'ς ἐμένα,

Σάν ἔξρω πῶς με συμπονεῖς καὶ μ' ἀγαπᾶς 'ς τὰ ἔξνα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (συγκεινημένην.)

Κανέννας δέν σ' ἐγνώρισεν ὡς τόρα τί ἀξίζεις.

ΕΡΜΗΣ (μετ' ὑπερτάτης ὑποκρισίας.)

'Εσὺ ποῦ με δοκίμασες μονάχα μετὸ γνωρίζεις.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μετὰ ζήσεως.)

Θὲ νὰ σε διώσουν οἱ θεοί, θὰ σὲ καταρασθοῦνε!

Καὶ ἡ αἰτία θάμ' ἐγὼ!..—'Α, ὄχι· θὲ νὰ ἰδοῦνε

Πῶς δέν με φτάνει ἄλλος κανεὶς 'ς τὴν μεγαλοδωρία.

Θέλεις τῆς Κύπρου τὸ νησί;—Σ' τὸ δίνω κατοικία!

Θέλεις τὴ Σαλαμῖνά μου;—Κ' αὐτὴ θὰ σ' τὴ χαρίσω.

ΕΡΜΗΣ (θιθερῶς.)

Σ' εὐχαριστῶ μ' ἂν ἦτανε γιὰ χάρι νὰ ζητήσω,

'Εγὼ δέν ἤθελα νησιά—ἤθελα κάτι ἄλλο,

'Απ' ὅλ' αὐτὰ μικρότερο, κ' ἂν ὅλα πλεῖθ μεγάλο.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὴ θὲς τὰ σκουλαρῖκα μου καὶ τὸ μαργαριτάρη

Πῶχ' 'ς τὰ χέρια, 'ς τὸ λαιμὸ;...

ΕΡΜΗΣ

Δέν θέλω τέτοια χάρι.

Βλέπεις δέν εἶνε τοῦ συρμού ἀκόμα νὰ φοροῦμε

Κ' ἐμεῖς οἱ ἀσχημάνθρωποι καὶ οὔτε νὰ κρεμνοῦμε

Τέτοια στολιδία ἀταίριαστα 'ς τὸ χεῖρ τὸ δικό μας

Καὶ 'ς τὰ μεγάλα μας ταῦτιά καὶ 'ς τὸ χονδρὸ

[λαιμὸ μας.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Λοιπὸν τί θέλεις;

ΕΡΜΗΣ, (φελλιζων.)

'Η..θε..λα...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὴ λόγια μασσημένα!

Τί θέλεις; λέγε· μήπως θές... τὴ ζώνη μου;.. ἐμένα;

ΕΡΜΗΣ (μόλις καταστέλλων κρυγὴν θριάμβου.)

'Α!...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τί λοιπὸν;

ΕΡΜΗΣ (μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας.)

'Οχι, καλέ τὴ ζώνη σου; τί τρέλλα!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἰδίᾳ.)

'Α, δέν τη θέλει μὴτ' αὐτὴ.

(Πρὸς τὸν 'Ερμῆν.)

'Ερμῆ, γιὰ πάρ' την—ἔλα,

Τὸ θέλω, σὲ παρακαλῶ. Πάρ' την νὰ με θυμάσαι,

'Οταν 'ς τοὺς πάγους τοῦ Βοριᾶ ἐξόριστος θὲ νᾶσαι.

ΕΡΜΗΣ (ὕποκριτικῶς.)

Τί νά την κάνω;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (προσφέρουσα τὴν χρυσοῦν ζώνην.)

Πάρε την..

(Ἰδιᾶ)

Δὲν θέλει νά τὴν πάρῃ;

Τί νά την κάνῃ;

(Πρὸς τὸν Ἑρμῆν.)

Πάρε την—σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάρι.

ΕΡΜΗΣ (λαμβάνων τὴν ζώνην μετ' ἀδιαφορίας.)

Αὐτὴ τὴ ζώνη ποῦ κρατῶ 'ς τὰ δάκτυλά μου τώρα
 Τὴν δίνεις, Ἀφροδίτη μου, 'ς ἐμένα;—Τέτοια δῶρα
 ἄλλους θὰ τοὺς ξετρέλλαιναν· μὰ γῶ, θεὸς μὲ
 γινῶσι,

Τὴ βλέπω μόνον κ' ἀπορῶ πῶς μοῦ τὴν ἔχεις δώσῃ.
 Καὶ θεὸς νὰ ἦμουν πρόθυμος νὰ σοῦ τὴν δώσω πίσω...
 Μ' ἀφοῦ τὸ θέλεις, δὲν ἔμπορῶ παρὰ νά τὴν κρατήσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀνασκιρτῶσα.)

Τὴ ζώνη μου!..

ΕΡΜΗΣ (κρύπτων τὴν ζώνην ἐν τῷ κόλπῳ του.)

Ἄχ, μέσα δῶ φωτιὰ θεὸς νὰ μ' ἀνάψῃ
 Καὶ σὰν δεμάτι ἀπ' ἄχυρα τὸ στήθος μου θὰ κάψῃ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μετ' αὐξανούσης ἀνησυχίας.)

Τὴ ζώνη μου!...

ΕΡΜΗΣ

Ἵς τὰ στήθη μου παντοτεινὰ κρυμμένη
 Τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης σου ἐνθύμησις θὰ μένῃ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τὴ ζώνη μου!...

ΕΡΜΗΣ

Θὰ τὴ θωρῶ καὶ θὰ θυμοῦμαι πάλι
 Τὰ μάτια σου, τὰ χεῖλιά σου, τὰ μέτρατά σου κάλλη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (περιτρέχουσα ὀργίλως.)

Βοήθεια!.. Κλέφταις!..

ΕΡΜΗΣ (κεκεντρεχῶς.)

Ὅ θυμὸς καθόλου δὲν σου στέκει.
 (Ἄκουεταί παρατεταχμένη βροντὴ· ἀμφοτέροι ἀπομένουσι
 ὡς ἐνεοί.)

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τὸ βλέπεις; μ' ἄκουσεν ὁ Ζεὺς καὶ ρίχνει ἀστρο-
 [πελέκι.

ΕΡΜΗΣ (ἰδιᾶ πονηρῶς.)

Μεγάλο λάθος ἔχετε, κυρία Ἀφροδίτη,
 Αὐτὸ σημαίνει πῶς ὁ Ζεὺς ἐγύρισε 'ς τὸ σπῆτι,
 Πῶς πάλι τὸ ἀνδρόγυνο τὰ ἔχει ταιριασμένα
 Καὶ οὔτε πλεῖα χρειάζεται κ' ἡ ζώνη σας 'ς ἐμένα.

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην ἐμφαντικῶς.)

Αὐτὴ τὴ ζώνη σου λοιπόν, τὴ μαγικὴ σου ζώνη
 Π' ὅλο τὸν κόσμον τὸν χαλᾶ καὶ τὸν ἀναστατώνει,
 Ποῦ θεὸς νὰ δώσῃ δύναμι' 'ς ἐμέν' ἀν τὴν κρατήσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀνυπόμονος.)

Τί κάνεις!...

ΕΡΜΗΣ

Δὲν τη θέλω πλεῖα καὶ σοῦ τὴ δίνω πίσω!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (περιχαρής.)

Ἵς τάληθινά;

ΕΡΜΗΣ

Ἵς τάληθινά!

(Ἀποδίδει τὴν ζώνην εἰς τὴν Ἀφροδίτην.)

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (πρὸς τὸ κοινόν.)

Δὲν εἶνε καλοσύνη;

Τὸν κεραυνὸ φοδῆθηκε γιὰ τοῦτο μοῦ τὴ δίνει.

ΕΡΜΗΣ

(Σταυρώνων τὰς χεῖρας λαμβάνει στάσιν τεθλιμμένου.)

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τί κάνεις τάχα τὸν κουτὸ καὶ στέκεσαι σὰν ξύλο;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ γέρο Ζεὺς ἐβρόντησε γιὰτὶ ζητᾶ τὸ μῆλο.
 Τὴ ζώνη σου τὴν ἤθελα 'ς τὴν Ἥρα νὰ τὴ δώσω,
 Καὶ γιὰ τὴ ζώνη νὰ χαρῆ καὶ νὰ τὴν ξεθυμῶσω.
 —Μὰ τώρα δὲν με μέλει πλεῖα, κ' ἄς μὴ με συ-

[χωρέσῃ.

Ἄ, ὄχι δὲν τὸ θέλω αὐτὸ, καλλίτερα μ' ἄρῃσει
 Ἐσὺ νὰ μείνης ἔπις πρὶν βασιλίσσα τοῦ κόσμου
 Κ' ἐγὼ 'ς τὴν ἔξορία μου νὰ πάω μοναχός μου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας.)

Ἄχ, σὲ πιστεῶ!

ΕΡΜΗΣ (μετὰ τόνου πλαστῆς εἰλικρινείας.)

Ἄκουσε, καὶ μάθε τὴν ἀλήθειαν.

Ἄπ' τὸ πρωτὶ σοῦ κοπανῶ ψευτικὰ καὶ παραμύθια.
 Ἐγὼ τὴν Ἥρην ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου.

Λοιπὸν τὰ λόγια, οἱ ἔρκοι μου καὶ τὰ καμώματά μου
 Ἦτανε ὅλα ψέμματα.—Τὰ πῆρες 'ς τὰ σωστά σου..

(Μεθ' ὑπερτάτης περιπαθείας.)

Μὰ γῶ δὲν θέλω μὲ ψευτικὰ νὰ κλέψω τὴν καρ-
 [διά σου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (πονηρῶς.)

Καὶ πάλι ψέμματα μοῦ λές.

ΕΡΜΗΣ

Ἐγώ!...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κι' αὐτὴ τὴν ὥρα

Ποῦ κάνεις τὸν εἰλικρινῆ—ψέμματα λές καὶ τώρα.
 Καὶ τὸ πρωτὶ ποῦ μοῦλεγες πῶς τάχα μ' ἀγαποῦσες,
 Καὶ τότε ἦτον ψέμματα, καὶ τότε μ' ἐγελοῦσες.
 Ἄλλὰ 'ς αὐτὸ τὸ μεταξὺ καὶ σὺ τὴν ἔχεις πάθῃ.
 Κρυφῆ ἀγάπη τρύπωσε 'ς τοῦ στήθους σου τὰ βάθη,
 Γι' αὐτὸ καὶ τώρα δὰ μ' αὐτὴ τὴν εἰλικρινείαν σου
 Θέλεις νὰ κρύψῃς τὴν καρδιά καὶ τὰ αἰσθημάτά σου.

(Ραπίζουσα ἐλαφρῶς τὸν Ἑρμῆν.)

Ἄ τὸν καυμένο τὸν Ἑρμῆ!—Ἵς τὴν ἐξυπνάδ' ἀπάνω
 Ἄν ἴσως δὲν σὲ ξεπερνῶ, μὰ βέβαια σὲ φθάνω.

ΕΡΜΗΣ (γονυπετῶν.)

Λοιπὸν, θεά, μοῦ συγχωρεῖς τοὺς πονηροὺς μου
 [τρόπους.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μειδιῶσα εὐμενῶς.)

Ἦ Ἀφροδίτη ἀγαπᾶ τοὺς ἐξυπνοὺς ἀνθρώπους.
 Εἶσ' ἐξυπνος· σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου.

ΕΡΜΗΣ (ἐγειρόμενος.)

Ἵς εὐχαριστῶ, βασιλίσσα, σ' εὐχαριστῶ, θεά μου!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἐπειτα δὰ τὸ μῆλο...

ΕΡΜΗΣ

Τί;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἦτον ὠραῖο φρούτο.

ΕΡΜΗΣ (ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου μῆλον ὅμοιον πρὸς τὸ πρῶτον.)

Ἄλήθεια; Μήπως θέλετε λιγάκι κ' ἀπὸ τοῦτο;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὅ κατεργάρης εἶχε δυό!

ΕΡΜΗΣ

"Όχι, σὲ βεβαιώνω

Πῶς εἶχα ἓνα μόνο.

Μὰ ἔταν ἀποφάσισα 'ς ἐσένα νὰ τὸ δώσω,
Ἐπῆγα γιὰ καλὸ κακὸ νὰ τὸ ἀναπληρώσω.
Γιὰ πὲς μου, μὴν τὸ θές κί' αὐτό; Εἶνε καὶ πειδὸ
[μεγάλο
Καὶ ὄριμο, —μοσχοβολᾷ καλλίτερ' ἀπὸ τᾶλλο.
Τὸ θέλεις;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (λαμβάνουσα καὶ ἀποδίδουσα μετ' ἀδιαφορίας
τὸ μῆλον.)

"Όχι, πάρε το.

ΕΡΜΗΣ (ἰδίᾳ.)

Τὸ ἤξερα.

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην.)

Κί' ὡς τόσο

Ἐοὺ 'ς τὸ ἄλλο μ' ἔσκασες, ὡς ποὺ νὰ σοῦ τὸ δώσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Γιὰ χάρι του κατήντησα τὸν ὄρκο νὰ ξεχάσω
Καὶ μιὰ λαχτάρα ἔννοιωθα: τὸ μῆλο νὰ δαγκάσω.
Τί ἦτον ὅπου μ' ἀναφτε τὴν τόση λαιμαργία;

ΕΡΜΗΣ

Ἦτον ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἐπιθυμία.

(Πρὸς τὸ κοινόν.)

Καὶ τόρα ξεπερδέψαμε κί' ἄς πᾶμε πειδὸ καλλιὰ μας
Νὰ ἰδοῦμε καὶ τῆς ἔννοιας καὶ τὰ συμφέροντά μας.
Ἄν εἶχαν μόνον οἱ θεοὶ τῆς προσευχαῖς ν' ἀκούνε
Κί' ἂν δὲν 'μποροῦσαν κάποτε με τέτοια νὰ γελοῦνε,
Ἄν ἦταν ὅπως τοὺς θαροῦν καὶ ὅπως τοὺς πιστεύουν
Ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς προσκυνοῦν καὶ τοὺς ψευτολα-
[Τρεῦουν,

Ἄν ζοῦσαν πάντα σοβαροὶ καὶ δίχως ποικιλία
Κόλασι θάταν κ' ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀθανασία!..

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Τὸ μέρος τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης τὸ κυρίως
καλούμενον London πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν περι-
χώρων περιλαμβάνει 4,000,000 κατοίκων, κατέ-
χον ἐπιφάνειαν 304 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων,
ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι 500,000 οἰκίαι. Αἱ ἐκάστην
οἰκίαν, κατὰ μέσον ὄρον, ἀναλογοῦσιν 8 πρόσωπα.
Ὁ πληθυσμὸς οὗτος εἶνε ἴσος πρὸς τὸν τῆς Ὀλ-
λανδίας, ἀνώτερος τοῦ τῆς Σκωτίας, καὶ ἴσος πρὸς
τὸ διπλάσιον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Δανίας. Προσδέ-
χεται δὲ κατ' ἔτος αὐξησιν 70,000, τουτέστι
ποσότητος ἴσης πρὸς τοὺς κατοίκους πόλεων,
οἷαι ἡ Γενεύη καὶ ἡ Νάντη. Τὸ 1878 ὑπελογί-
ζοντο 2753 χιλιόμετρα δημοσίων ὁδῶν, ἐξ ὧν
2154 ἐστρωμένα διὰ λίθων, 540 ἐστρωμένα διὰ
γρανίτου, 24 διὰ ξύλου, καὶ 35 δι' ἀσφάλτου. Τὸ
ὀλικὸν μῆκος τῶν ὑπονόμων ἦτο 3700 χιλιό-
μετρα. πᾶσαι αἱ οἰκίαι συγκοινωνοῦσι μετὰ τῶν
ὑπονόμων, ρίπτουσαι ἐντὸς αὐτῶν τὰ ὕδατα καὶ
τὰς ἀκαθαρσίας, αἵτινες φέρονται ἐντὸς δεξαμενῶν
κατεσκευασμένων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσεως.
Τὸ ὕδωρ προμηθεύουσιν εἰς τὴν πόλιν ὀκτὼ ἐται-
ρίαι, παρέχουσαι ὁμοῦ καθ' ἡμέραν περὶ τὰς

630,000 κυβικὰ μέτρα, ἐξ ὧν 70—80,000 κατα-
ναλίσκονται ἐκτὸς τῆς κυρίως λεγομένης πόλεως.
Τὸ κεφάλαιον τῶν ἐταιριῶν ἀνέρχεται εἰς 325
περίπου ἑκατομῦρια δραχμῶν. Τὸν φωτισμὸν
ἔχουσιν ἀναδεχθῆ τρεῖς ἐταιρίαι φωταερίου, κατα-
ναλίσκονται δὲ κατ' ἔτος 560,000,000 κυβικῶν
μέτρων. Ἡ δαπάνη τοῦ φωτισμοῦ ὑπερβαίνει τὰ
75 ἑκατομῦρια.

Π.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρία πρὸς τὴν μαγείρισσαν:

— Σοφία, αὐτὸ τὸ ψητὸ δὲν τρώγεται.

— Πῶς, κυρία;...

— Νά, εἶνε σκληρό.

— Μπᾶ!

— Καὶ εἶνε καὶ καμμένο.

— Μὰ 'ξεύρεις, κυρία, με τόση ζέστη ποῦ κά-
νει εἶνε νὰ μὴν καῖ τὸ φαγεῖ! ...

*

*

Πρὸς τὸν δικηγόρον κ. Σ* παρουσιάζεται προ-
χθὲς ὁ γείτων αὐτοῦ ξενοδόχος:

— Κύριε Σ*, ὅταν ἕνας σκύλος κάμη ζημίαν
ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ κύριος τοῦ σκύλου χρεωστεῖ νὰ
τὸν ἀποζημιώσῃ;

— Μάλιστα.

— Τότε σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πληρώσετε
τρεῖς δραχμὰς γιὰ ἓνα κοτόπουλο ψητὸ ποῦ μ'
ἄρπαξεν ὁ σκύλος σας ἀπὸ τὸ μαγειρεῖ!

— Καλά, νὰ τῆς πληρώσω, μὰ καὶ σὺ κάνεις
νὰ μοῦ δώσης πέντε φράγκα διὰ τὴν συμβουλὴ
ποῦ μοῦ ἐζήτησες τώρα, λοιπὸν φέρε ἀκόμη 2
φράγκα γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃς!

*

*

Α. — Πῶς συμβαίνει ὁ κύριος Μ. νὰ εἶνε μὲν
πάντοτε 'ς τὰ μαχαίρια μετὰ τὴ γυναῖκά του καὶ
ὅμως νὰ πηγαίνουν καὶ οἱ δύο μαζὺ πάντοτε
'ς τὴν ἐξοχή;

Β. — Εἶνε καὶ οἱ δύο τόσο κακοί, ὥστε δὲν θέ-
λει ὁ ἓνας νὰ ἀφήσῃ 'ς τὸν ἄλλο τὴν εὐχαρί-
στησι νὰ μείνῃ μιὰ στιγμὴ μονάχος.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πολλοὶ γάμοι ὁμοιάζουσι πρὸς κτιζομένας
οἰκίας: καθὼς παρὰ ταύταις ἡ θερμὴ ἄσβεστος
ἀποτελεῖ τὴν ὕλην, δι' ἧς οἱ ψυχροὶ λίθοι συνά-
πτονται καὶ συγκολλῶνται πρὸς ἀλλήλους, οὕτω
συνάπτει καὶ τοὺς νεονύμφους ἐν ἀρχῇ ὁ ἔρωσ,
ὅστις καὶ μετὰ τὸν γάμον παραμένει μεταβαλλό-
μενος εἰς ψυχρὰν συνήθειαν. Ὅσον ἰσχυροτέρα
ἡ συνήθεια, τόσον στερεώτερος ὁ οἶκος.

Αἱ ἰδέαι ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ νομίσματα:
ἐκεῖναι κυκλοφοροῦσι περισσότερο ὅσαι ἔχουσι
μικροτάτην ἀξίαν.